

רע"פ 3269/20 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 3269/20

לפני: כבוד השופט ג' קרא

המבקש: פלוני

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה בע"פ 7261-04-20 מיום 23.4.2020 שניתן על ידי כב' הנשיא רון שפירא, כב' השופט בטינה טאובר וכב' השופט העמית יגאל גריל

בשם המבקש: בעצמו

החלטה

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה (כב' הנשיא ר' שפירא והשופטים ב' טאובר, י' גריל) בע"פ 7261-04-20 מיום 23.4.2020, בגדרו נדחה ערעור המבקש על החלטת הפסיכיאטר המחוזי מיום 10.2.2020 להשיבו לאשפוז כפוי מכוח סעיף 15(ה) לחוק טיפול בחולי נפש, התשנ"א-1991 (להלן: חוק טיפול בחולי נפש).

רקע והליכים קודמים

1. ביום 29.11.2017 הוגש נגד המבקש כתב אישום שייחס לו עבירה של גניבת רכב לפי סעיף 413ב לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין) (ת"פ (שלום-עכו) 67408-11-17) (להלן: ההליך הראשון). חוות דעת

עמוד 1

פסיכיאטרית שהוגשה בעניינו של המבקש קבעה כי המבקש אינו כשיר לעמוד לדין ולא היה בר עונשין בעת ביצוע העבירה והמליצה על אשפוז בכפיה. לאור האמור ובהתאם להסכמת המשיבה, ביום 21.12.2017, זיכה בית משפט השלום את המבקש מחמת אי שפיות הדעת לפי סעיף 34 לחוק העונשין ונתן צו לאשפוז המבקש מכוח הוראות סעיף 15(א) לחוק טיפול בחולי נפש, לתקופה של שבע שנים, שהינה תקופת המאסר המרבית הקבועה לצד העבירה, בהתאם לסעיף 15(ד1)(1)(א) לחוק טיפול בחולי נפש.

2. בתאריך 20.6.2018, ולאחר שחל שיפור במצבו של המבקש, החליטה הוועדה הפסיכיאטרית המחוזית (להלן: הוועדה הפסיכיאטרית) על שחרורו מאשפוז ובמקומו הורתה על טיפול מרפאתי כפוי. המבקש לא הקפיד על התייצבות לטיפול המרפאתי, וביום 19.1.2020, לאחר שחלה החמרה במצבו, הוציא הפסיכיאטר המחוזי הוראת אשפוז אזורית, שהוארכה על ידו עד ליום 1.2.2020.

3. ביום 10.2.2020 נערך למבקש שימוע על ידי הפסיכיאטר המחוזי שלאחריו הורה הפסיכיאטר המחוזי על ביטול הצו לטיפול מרפאתי ועל החזרתו לאשפוז כפוי בהתאם לסמכותו הקבועה בסעיף 15(ה) לחוק טיפול בחולי נפש (להלן: החלטת הפסיכיאטר המחוזי).

4. המבקש ערער על החלטת הפסיכיאטר המחוזי לבית המשפט המחוזי. בית המשפט דחה את הערעור וקבע כי לא נפל כל פגם בהליך שהתנהל לפני הפסיכיאטר המחוזי וההחלטה ניתנה כדין. עוד נקבע, כי גם אם נפל פגם כלשהו, הרי שהפגם נרפא בהחלטות מאוחרות יותר של ועדות פסיכיאטריות שבדקו את המבקש, וכן צוין כי דו"ח עדכני שהונח בפני בית המשפט ממוסד האשפוז מעלה כי חלה החמרה במצבו וכי הוא אינו משתף פעולה עם הגורמים הרפואיים.

בית המשפט דחה הצעה שהועלתה לקיום שימוע נוסף בפני הפסיכיאטר המחוזי וציין כי כעת הטעמים לאשפוז המבקש מבוססים גם על החלטות הוועדות המאוחרות וכי בפני המבקש פתוחה הדרך להופיע גם בעתיד בפני ועדות פסיכיאטריות שייבחנו את עניינו ובמידת הצורך לערער על החלטותיהן.

המבקש ממאן להשלים עם פסק הדין ומכאן הבקשה שלפניי.

נימוקי הבקשה

5. המבקש, שאינו מיוצג בהליך זה, מעלה טענות נגד צו האשפוז שהוצא לו בהליך הראשון כמו גם נגד החלטת הפסיכיאטר המחוזי. לטענתו, אשפוזו, ובפרט אשפוזו האחרון, פגעו בפרנסתו עד כדי פגיעה בחופש העיסוק; שלילת רישיון הנהיגה שלו פגעה בזכות הקניין; מתן תרופות תוך כדי הפעלת כוח וללא ידיעתו באשר לטיבן, עולה כדי פגיעה בכבוד האדם; פניות המבקש לגורמים שונים לא נענו ועל כן נפגעה זכות הטיעון שלו. עוד טוען המבקש כי תחילה ניתנה הוראת האשפוז שלא על ידי הפסיכיאטר המחוזי, שהינו הגורם המוסמך וכי הליך השימוע שקיים הפסיכיאטר המחוזי היה שלא כדין ומבלי שהופעל שיקול דעת ביחס לנסיבותיו.

6. למען שלמות התמונה יצוין, כי באותו יום שבו הוגשה הבקשה המונחת לפני (20.5.2020) נדון עניינו של המבקש בוועדה הפסיכיאטרית המחוזית, שקבעה כי אין לאשר את שחרורו מאשפוז אלא לחופשות (להלן: החלטתהוועדה הפסיכיאטרית). על החלטה זו ערער המבקש לבית המשפט המחוזי בחיפה, שהורה על הגשת דו"ח סוציאלי בעניינו וקבע כי ככל שיימצא שמצבו השתפר, תשקול המחלקה שבה הוא מאושפז להגיש בקשה לזימון ועדה מיוחדת, שתדון בשאלת המשך האשפוז (פסק דין מיום 31.5.2020 ב-ע"ו 49141-05-20).

7. הסנגוריה הציבורית, שייצגה את המבקש בפני בית המשפט קמא, התבקשה להגיש את התייחסותה לעניין ייצוג המבקש בהליך זה. בהודעה שהוגשה מטעמה ביום 2.6.2020, ציינה שלא סברה שיש מקום להגיש בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי והותירה את שאלת ייצוגו של המבקש לשיקול דעתו של בית המשפט, תוך שציינה כהיאממשיכה לייצג את המבקש בהליכים אחרים בהם נבחנת ההצדקה להמשך אשפוזו, לרבות בהליך הנוגע להחלטת הוועדה הפסיכיאטרית.

דיון והכרעה

8. בפתח הדברים, אציין כי אף שעל דרך הכלל מן הראוי לקיים הליכים משפטיים בעניינם של מי שנקבע כי הם חולי נפש כשהם מיוצגים, הרי שלאור עמדת הסנגוריה הציבורית כפי שפורט בפסקה 7 לעיל, לא מצאתי להורות על ייצוגו של המבקש בהליך זה על ידי הסנגוריה הציבורית.

9. לאחר שעיינתי בבקשה על נספחיה, הגעתי לכלל מסקנה כי דינה להידחות. הלכה היא כי רשות ערעור ב"גלגול שלישי" תינתן רק במקרים חריגים בהם מתעוררת שאלה משפטית כבדת משקל או סוגיה ציבורית רחבת היקף, החורגת מעניינם הפרטי של הצדדים; או במקרים יוצאי דופן בהם מתעורר חשש לאי-צדק מהותי או עיוות דין (רע"פ 1878/20 כוכבי נ' מדינת ישראל (5.4.2020)). הבקשה שלפניי אינה עומדת באמות מידה אלו, שכן הטענות בגדרה מתייחסות לנסיבות הפרטניות של המבקש ואינן מעלות שאלה עקרונית בעלת השלכה כללית או חשש לעיוות דין או לאי צדק המצדיקים התערבותו של בית משפט זה ב"גלגול שלישי".

10. מעבר לצורך, אציין שהטענות ביחס להליך שהתקיים בפני הפסיכיאטר המחוזי נפרסו בהרחבה בפני בית המשפט המחוזי ונדחו, משנקבע בפסק הדין כי ההחלטה בדבר אשפוזו של המבקש הייתה כדין ולא נפל כל פגם בהליך. טענות המבקש ביחס לפגיעה בזכויות היסוד שלו בשל הוראות האשפוז מתייחסות לכלל אשפוזו, כמו גם הטענה לפגיעה בזכות הטיעון, לא הועלו בבית המשפט המחוזי. עלפיהכלל, אין להעלות טענות חדשות במסגרת בקשת רשות ערעור (רע"פ 4443/18 אבופריחנ' מדינת ישראל (10.7.2020)), ודי בכך לדחיית הבקשה.

11. סוף דבר, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, כ"ו בסיון התש"פ (18.6.2020).

ש ו פ ט
